

[Holstein.]

hvorvidt vi skal blive ved 1922-Ordningen eller gaa over til den af ham her foreslaaede moderniserede Ordning, som han udtrykker sig.

Og saa siger den højtærede Forsvarsminister endvidere: Med hvem vil de Konservative tilvejebringe et Forsvar her i Landet, hvis det ikke er med Venstre? Fordi de Konservative kun kan faa et tilfredsstillende Forsvar opbygget her i Landet i Forbindelse med Venstre, derfor har de Konservative deres store Ansvar, hvis de stiller for store Fordringer med Hensyn til Omlægning af det Forslag, den højtærede Forsvarsminister her har lagt paa Tingets Bord.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Forsvarsminister, at naar det Gang paa Gang viser sig, at Partiet Venstres Forsvarsinteresser og Forsvarsvillie ikke er større, end Tilfældet er, er der jo fra et konservativt Synspunkt en anden Vej at gaa end den at slutte Forlig med Venstre. Hvis Skæppen maales alt for fuld fra Venstres Side, kan man fra et konservativt Synspunkt med Rette stille sig saaledes, at man siger: Saa fralægger vi os ethvert Ansvar, saa bliver det Venstres Sag at tage Ansvaret for, om vi faar en Forsvarsordning, som aabent og redeligt ikke er noget Forsvar — som det, der bydes fra Oppositionens Side —, eller om man faar en Forsvarsordning, som i Virkeligheden kun er en maskeret og camoufleret Forsvarsordning, og som i det Øjeblik, den skal staa sin Prøve, uvægerligt vil bryde sammen.

Jeg ved i hvert Fald, at jeg for mit Vedkommende vil indtage ganske det samme Standpunkt nu, som jeg gjorde i 1922; jeg vil fralægge mig enhver Meddelagtighed og ethvert Medansvar, jeg vil vaske mine Hænder, og jeg vil være sikker paa, at den Dag, Forsvarsordningen virkelig skal staa sin Prøve — og det er min fuldeste Overbevisning, at den Dag kommer, og den kommer maaske i mange af de nuværendes Levetid —, vil jeg for mit Vedkommende kunne staa med rene Hænder i Forsvars-sagen.

Den højtærede Forsvarsminister gaar videre og siger, at der ved hans Forsvarsordning bl. a. er opnaaet den meget store Fordel, at der nu er skabt et Værn mod, at Socialdemokratiet saboterer Ordningen. Men det er jo et ganske illusorisk Værn, thi selv om et Flertal har vedtaget i en Lov eller i Finansloven, at intet maa forandres i den nuværende Forsvarsordning, er der ikke noget som helst til Hinder for, at et

Oppositionsflertal i Folketinget vedtager en Lovændring, der forandrer det, som det foregaaende Flertal har vedtaget, hvis de vil det og finder det hensigtsmæssigt. Det Værn er altsaa fuldkommen illusorisk.

Saa gaar den højtærede Forsvarsminister over til nogle udenrigspolitiske, strategisk-politiske Betragtninger og erklærer, at nu er Tyskland jo optaget i Folkenes Forbund, og saa maa Situationen da i det mindste udenrigspolitisk set være mindst lige saa gunstig og beroligende, som den var i 1922. Og saa føjer han til som en delvis Indrømmelse til det radikale Venstre, at han har slet ikke talt om, at Danmark havde Nøglen til Østersøen, men paa den anden Side vil han ikke benægte det Faktum, at Danmark ligger ved Indgangen til Østersøen.

Ja, det er jo meget paaskønnelsesværdigt, at den højtærede Forsvarsminister vil gøre denne Indrømmelse; men det, det hele drejer sig om, er jo, om den Omstændighed, at Danmark ligger ved Indgangen til Østersøen, saaledes som det gør, ikke netop strategisk er ensbetydende med, at Danmark som saadant, inklusive de danske Sunde og Bælter, er Nøglen til Østersøen. Det vil der dog vistnok være adskillige, baade udenrigspolitiske og militærpolitiske, Skribenter i Udlandet, hvis Ord har stor Vægt, som vil være ganske enige om at hævde.

Den højtærede Forsvarsminister synes til Trods for hans Interesse for Folkenes Forbund ikke at være klar paa, hvor svagt dette Forbund i Virkeligheden er udenrigspolitisk set sammenlignet med de storpoltiske Kræfter, som i Øjeblikket bevæger Europa. Mon vi ikke uden Overdrivelse kan hævde, at Europa i Øjeblikket er delt i to Lejre, paa den ene Side nogle Stormagter og Smaamagter, som er tilfredse med de bestaaende territoriale Forhold, der har alt, hvad de ønsker, og ikke har noget højere Ønske end at bevare det, de har, at opretholde status quo, og paa den anden Side to Stormagter og en hel Del Smaamagter, om hvem lige det modsatte er Tilfældet, der er utilfredse med Forholdene, og hvis Hovedtanke og Hovedformaal — hvad enten det er liberale eller konservative Politikere, der har Regeringsansvaret i de paagældende Stater — er dette snarest muligt at faa omstødt den Ordning, der blev Resultatet af Pariserkonferencen.

I det østlige Europa er der to Stormagter, nemlig Tyskland og Rusland, der afgjort aldrig vil slaa sig til Taals med den Ordning af deres territoriale Forhold, der